

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobkyně: **XY**, narozené dne ...XY...
státní příslušnost: Ukrajina
bytem v ČR ...XY...
zastoupené Mgr. Ing. Janem Levým, Ph.D., advokátem
sídlem Štefánikova 249/28, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2021, čj. OAM-875/ZA-ZA11-VL16-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je opakovaná žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně v žalobě namítla porušení § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen (správní řád“), neboť žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti nezbytné pro vydání rozhodnutí, resp. v rozporu s § 11a odst. 1 zákona o azylu nezjistil a fakticky se řádně nezabýval okolnostmi přípustnosti opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Zjištěné skutečnosti pak mylně interpretoval. Žalobkyně má za to, že z její strany dostatečně a věrohodně tvrdila okolnosti ve prospěch její opakované žádosti, zejména pro udělení doplňkové ochrany, neboť jí hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu opakovaného vyhrožování, poškozování jejího obydlí (zapálení dveří a vybití oken), byla přinucena se svého obydlí vzdát ve prospěch zločinecké skupiny vedené plukovníkem kriminální policie v Tokmaku. Žalovaný se však těmito novými tvrzeními nezabýval, pouze de facto naznačil, že motivem žalobkyně byla legalizace jejího dalšího pobytu v ČR.
3. Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatuje, že žalobkyně uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a nechoty vrátit se tam. Nejsou však z něj patrné žádné úvahy, které žalovaného k uvedeným obecným závěrům vedly; žalovaný nezkoumal důvody nechoty žalobkyně vrátit se na Ukrajinu. Napadené rozhodnutí je šablonovité, fakticky se tedy obsahem výpovědi žalobkyně nezabývá. Žalovaný ani neuvedl, proč neshledal odůvodněným strach žalobkyně, ženy ve věku 65 let, ze skutečného nebezpečí vážné újmy. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 28. 2. 2008 ve věci rozsudku *Saadi proti Itálii*, stížnost č. 37201/06, žalobkyně namítla, že takový postup je s uvedeným rozsudkem v rozporu. Žalobkyně též upozornila na čl. 4 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU, ze dne 13. 12. 2011 (tzv. kvalifikační směrnice), a dodala, že v jejím případě nejsou dány žádné důvody se domnívat, že pronásledování či způsobení vážné újmy se nebude opakovat. V případě žalobkyně je přitom s odkazem na další rozsudek ESLP ze dne 17. 11. 2020 ve věci *B a C proti Švýcarsku*, stížnosti č. 889/19 a č. 43987/16, vyloučena ochrana ze strany ukrajinské policie, neboť nebezpečí má právě původ přímo u policejního vlivného plukovníka. Ničím z uvedeného se přitom žalovaný nezabýval ani v řízení o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Žalovaný též porušil § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyni nebyla udělena doplňková ochrana, přestože pro to splňovala podmínky; i z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Dále žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 5 Azs 40/2009, namítla, že žalovaný při pohovoru s ní nepostupoval tak, aby byl výsledek pohovoru dostatečně konkrétní pro účely posouzení úplnosti důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
5. Konečně, žalobkyně též namítla, že žalovaný porušil § 23c písm. c) zákona o azylu, neboť pro napadené rozhodnutí použil pouze informace získané z vlastních zdrojů, nikoliv z různých zdrojů, ač je to jeho povinnost.

6. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal přitom na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, z jakých podkladů a skutečností při posuzování žádosti žalobkyně vycházel, a dále průběh řízení o první žádosti žalobkyně, včetně řízení před soudem. Ve věci žalobkyně neshledal přitom žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti. S odkazem na příslušnou judikaturu NSS zdůraznil, že v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se jedná o výjimku, ke které je nutno přistupovat restriktivně. Dále odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS, sp. zn. 3 Azs 6/2011, v němž se tento senát vyjádřil k obsahu odůvodňování rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný též připomněl smysl a účel možnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterým je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. To však dle žalovaného není případ žalobkyně.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nutnosti projednání věci na ústním jednání, neboť žádný z účastníků řízení takové projednání věci k výzvě soudu nepožadoval. Žalobkyně v žalobě k prokázání svých tvrzení navrhla důkaz správním spisem ve věci žalobkyně, správním spisem ve věci jejího syna ...XY..., svým výsledkem a výsledkem syna ...XY.... K návrhu důkazu spisem žalobkyně soud uvádí, že tento je samotným podkladem pro rozhodnutí soudu, z něhož soud vycházel i v této věci, a proto nebylo potřeba takto navržený důkaz provádět. Další návrhy důkazů soud považoval za nadbytečné, neboť skutkový stav zachycený v předloženém správním spisu ve věci žalobkyně je opřen o dostatečné důkazy, kdy pro věc je především podstatné, jak byly zachyceny důvody žalobkyně pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Způsob zaznamenání a samotný obsah důvodů, z nichž žalovaný při posuzování opakované žádosti žalobkyně vycházel, přitom žalobkyně žádným způsobem nezpochybnila. Proto soud neshledal ani potřebu ve věci nařizovat jednání za účelem provedení dalších navrhovaných důkazů.
10. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*

13. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona [p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona [ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
15. Podle § 3 správního řádu [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
16. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující.
17. V daném případě žalobkyně brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o její žádosti rozhodnuto jako o nepřípustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i NSS např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
18. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně podala dne 18. 12. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobkyně uváděla takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřípustnosti opakované žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
19. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobkyně k důvodům své druhé žádosti uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli konfliktu jejího syna ...XY... na Ukrajině. Vyhrožují jemu i jí. Vyhružky se zdvojnásobily, začaly vyhrožovat i jejímu bývalému manželovi a synovi, který ve vlasti zůstal, také jej fyzicky napadají. Zabrali jejich dům, vyhrožují, že pokud se žalobkyně a její syn nevrátí zpět, budou jejího mladšího syna a exmanžela napadat dále. V rámci odpovědi na otázku žalovaného, zda tyto skutečnosti žalobkyně uváděla i v řízení o její předchozí žádosti, žalobkyně uvedla, že jejího bývalého manžela a jejího mladšího syna začali napadat až v létě 2020 (tj. po vydání rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 3. 2019 v souvislosti s první žádostí

žalobkyně – pozn. soudu). Oni si na ní nějak našli české telefonní číslo a řekli, že se spletla, pokud si myslela, že jí v ČR nenajdou. V Brně žalobkyně vyřídila plnou moc pro bývalého manžela, aby jim mohl nemovitost předat (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 30. 12. 2020).

20. K posouzení přípustnosti žádosti žalobce si žalovaný obstaral též podklady z předchozího řízení ve věci první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, kterou podala dne 6. 1. 2019. Žalobkyně k důvodům své žádosti tehdy uváděla, že její syn ...XY... měl konflikt na Ukrajině v Tokmaku s plukovníkem kriminální policie. Napřed měl problémy ...XY..., pak odjel do ČR, a tyto problémy začala mít žalobkyně. Chodili lidé, vybíjeli jí okna, zapalovali dveře, znemožnili jí život, proto jí syn ...XY... vzal. Jiné důvody nemá. (viz poskytnutí údajů k žádosti ze dne 11. 1. 2019).
21. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
22. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:
 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
23. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).
24. Jak vyplynulo ze stručné rekapitulace obsahu správního spisu v bodech 19. a 20. výše, důvody žalobkyně k podání žádosti o mezinárodní ochranu ve druhé žádosti se od důvodů

v první žádosti liší toliko v tom, že po vydání prvního rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany v létě 2020 se původně tvrzené výhrůžky ze strany jistých osob zintenzivnily a již dopadají i na jejího druhého syna a jejího bývalého manžela.

25. Žalovaný v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 8. 3. 2019 dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní či doplňkové ochrany. Hlavním důvodem její žádosti byla totiž dle zjištění žalovaného snaha legalizovat si v ČR pobyt, neboť zde žije její syn. K samotným konfliktům, kterým ve vlasti údajně čelila, žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvedla žádný konkrétní incident či událost; o údajných původcích konfliktů hovořila pouze obecně bez dalších skutečností, čímž se dle názoru žalovaného snažila vytvořit jakékoliv relevantní důvody pro podání žádosti. Žalovaný proto žalobkyni mezinárodní ani doplňkovou ochranu podle žádného příslušného ustanovení zákona o azylu neudělil. Žalobkyně podala proti rozhodnutí o její první žádosti o mezinárodní ochranu žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který žalobu zamítl rozsudkem ze dne 24. 4. 2020, čj. 29 Az 5/2019-29. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 25. 5. 2020. Žalobkyně přitom nevyužila možnosti podat proti uvedenému rozsudku kasační stížnost.
26. Krajský soud v Hradci Králové přitom při posouzení žaloby žalobkyně proti rozhodnutí o její první žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl v bodě 20. citovaného rozsudku, který je veřejně přístupný na www.nssoud.cz, toto: „Soud je shodně se správním orgánem přesvědčen, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je účelového charakteru. Žalobkyně popsala prakticky zcela nekonkrétní obtíže, zejména co do jejich případných původců. Jak sama sdělila, sousedé jí řekli, že oni jí žádné naschvály neprovádějí a jiné osoby neviděla, o jejich původu se pouze domnívá. Pro pomoc a případné vyšetření věci se nikam neobrátila, ač k svému tvrzení o plukovníkovi kriminální policie nezná ani jeho jméno a jeho pracovní pozici popsala zcela nevěrohodně. Pokud by však taková osoba měla být původcem tak vážných obtíží, pro které by volila vycestování z vlasti, soud je přesvědčen, že by jméno i zaměstnání takové osoby dobře znala, minimálně od svého syna. V daném případě tak nepochybně nastala situace, kdy soud je nucen na základě vlastní výpovědi žadatelky konstatovat, že její příběh je účelový. Nelze přehlédnout ani fakt, že žalobkyně zjistila, že již dávno měla vycestovat a tedy využila možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu za účelem další legalizace svého pobytu, neboť pokud by její obavy byly reálné, jistě by se o pomoc na zdejším území obrátila bezprostředně po svém příjezdu. Obdobné situace již opakovaně řešila judikatura českých soudů, zejména pak obdobné otázky opakovaně vyřešil NSS, např. v rozhodnutích ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, či ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005.“ (podtržení doplnil zdejší soud).
27. Žalovaný při posuzování druhé žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tedy nejdříve provedl srovnání důvodů pro podání žádosti v obou případech, kdy dospěl k závěru o naprosto stejných motivech žalobkyně pro podání druhé žádosti, a to synovy osobní spory ve vlasti a s tím související obavy z jednání soukromých osob vůči ní a jejímu synovi. Z opatřených relevantních a aktuálních informací o Ukrajině, zejména z informace ze dne 8. 8. 2020, Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, a Informaci OAMP ze dne 25. 4. 2020 – Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, pak zjistil, že na Ukrajině nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobkyně, tedy od 8. 1. 2019, případně od doby ukončení řízení na

příslušném soudu dne 25. 5. 2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Proto žalovaný vyhodnotil, že v případě žalobkyně jde o nepřipustnou žádost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a v takovém případě uvedený zákon žalovanému neumožňuje jiný postup, než zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona.

28. S takto provedeným a formulovaným hodnocením žalovaného se ztotožňuje i zdejší soud a odkazuje na něj v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobkyně uváděla nově, že se údajné výhrůžky zintenzivnily a rozšířily i na další členy její rodiny, nešlo o tzv. nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žalobkyně, neboť se stále jednalo o tatáž tvrzení o původcích těchto výhrůžek, které již byly žalovaným, a dokonce i jiným soudem vyhodnoceny jako účelové. Soud se přitom neztotožnil s tvrzeními žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Naopak, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel a jakým způsobem jej vyhodnotil, přičemž dostatečně odkázal na obsah správního spisu a relevantní informace o zemi původu, o něž své závěry opíral. Soud znovu připomíná, že v případě opakované žádosti je žalovaný povinen nejdříve předběžně posoudit, zda tvrzené důvody podání žádosti mohou vést k věcnému projednání žádosti, anebo zda jde o skutečnosti nikterak nové, či sice nové, ale takové, které již mohl a měl žadatel o mezinárodní ochranu uvést dříve. V případě žalobkyně jde o první z uvedených případů, a proto žalovaný nebyl dále povinen zkoumat či jakkoliv znovu věcně hodnotit žalobkyní udávané důvody pro podání opakované žádosti, tak jak se žalobkyně snaží namítat v žalobě. V daném ohledu je ze stejných důvodů dle názoru soudu nedůvodná též námitka porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřipustnosti se nelze meritorně zabývat jednotlivými důvody pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany; takový postup by totiž byl logicky v rozporu se smyslem a účelem uvedeného ustanovení vyloženým výše v bodě 23.
29. V této souvislosti soud nevešel ani na zcela obecnou námitku žalobkyně, že žalovaný použil jako podklad pro své rozhodnutí pouze informace o zemi původu z vlastních zdrojů. Žalobkyně v této souvislosti nijak neuvedla, v čem se tento postup žalovaného dotkl na jejich právech, kdy současně nijak nepopřela obsah opatřených informací o zemi původu. V daném případě nejde o věcné posuzování žádosti žalobkyně, proto žalovaný nebyl povinen opatřovat rozsáhlé podklady o zemi původu žalobkyně, neboť žádost žalobkyně posuzoval pouze z hlediska přípustnosti, přičemž dospěl k závěru, že přípustná není. Z tohoto důvodu pak zjišťoval pouze informace v rozsahu nezbytném pro závěr, zda z aktuálních informací o zemi původu žalobkyně nevyplývá jiná skutečnost, která by mohla být vyhodnocena jako relevantní z hlediska § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu soud též dodává, že ze správního spisu též vyplynulo, že žalobkyně měla možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí, a to dne 23. 2. 2021, kdy výslovně do příslušného protokolu uvedla, že se s podklady seznámit nechce, ani se k nim vyjádřit, všechno pochopila. Nechce ani navrhnout doplnění podkladů, či uvést nějaké další skutečnosti či informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. V takovém případě se tedy tato žalobní námitka jeví soudu spíše jako účelová.
30. Obdobně lze žalobkyni na právě uvedené odkázat též v souvislosti s námitkou, že žalovaný nepostupoval tak, aby výsledek pohovoru byl dostatečně konkrétní pro účely posouzení úplnosti důvodů. K tomu soud odkazuje především na judikaturu NSS, zejména na

rozsudek ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, kde uvedený soud konstatoval, že „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, v němž bylo uvedeno, že: „správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“

31. Soud nemohl přisvědčit ani námitce rozporu napadeného rozhodnutí s čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU, ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a potažmo ani rozporu s citovanou judikaturou ESLP o reálné hrozbě vážné újmy, neboť toto ustanovení dopadá na zcela odlišné situace, než je situace žalobkyně. Podle tohoto článku: [s]kutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení vážné újmy se již nebude opakovat. V případě žalobkyně však již bylo konstatováno, že potíže, kterými odůvodňovala svou první žádost, a které se co do údajných původců pronásledování i způsobu pronásledování shodují s důvody její opakované žádosti, nejsou z hlediska zákona o azylu azylově relevantními, a tedy že v jejím případě nešlo o pronásledování či hrozbu nebo existenci vážné újmy ve smyslu tohoto zákona. Za těchto okolností tedy dle názoru soudu nemohlo jít o „závažný ukazatel odůvodněnosti obav“ žalobkyně ve smyslu citované směrnice.
32. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí (podtržení doplnil soud).
33. Podle § 10 odst. 4 a 5 téhož zákona (4) [v] souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo určí, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. (5) Ministerstvo informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy.
34. Žalobkyni bylo v době poskytnutí údajů k opakované žádosti 64 let a 9 měsíců, a v době vydání napadeného rozhodnutí bez několika dnů již 65 let. Striktně vzato tedy se nejednalo o „osobu starší 65 let“, jak definuje zranitelnou osobu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu,

avšak soud nepominul, že se tomuto věku velmi blížila. V souvislosti s námitkou věku žalobkyně soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný touto otázkou nijak výslovně nezabýval. Z poskytnutí údajů žalobkyně k žádosti však vyplynulo, že žalovaný nepominul svou povinnost zjišťovat, zda žadatel o mezinárodní ochranu – zde žalobkyně – není z některého stanoveného důvodu zranitelnou osobou, a proto postupoval v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona, a informoval žalobkyni o možnost lékařského vyšetření v souvislosti se zjištěním známek pronásledování či újmy. Žalobkyně však této možnosti nevyužila. Sama dokonce výslovně uváděla, že její zdravotní stav je dobrý a je bez zdravotních omezení. Shodně uváděla též v řízení o své první žádosti. K tomu žalovaný v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně na str. 7 při zvažování splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany formou tzv. „humanitárního azylu“ podle § 14 zákona o azylu, konstatoval, že žalobkyně je zcela právně způsobilou dospělou osobou, nedoložila přitom, že by její pracovní schopnost byla jakkoliv ztížena, a že by si v důsledku toho nemohla po svém návratu zajistit prostředky k životu prací, ani netvrdila, že by jí v tom bránil špatný zdravotní stav. Její zdravotní stav tedy nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči.

35. Žalobkyně pak v rámci řízení o opakované žádosti netvrdila, že by v tomto ohledu došlo k nějaké výrazné změně, ač to bylo její povinností, pokud by tomu tak skutečně bylo. Jelikož tedy žalovaný neměl v tomto ohledu žádné indicie od samotné žalobkyně, ani ze skutečností, které sám v průběhu řízení zjistil, se domnívat, že by žalobkyně byla zranitelnou osobou, která by vyžadovala zvláštní zacházení, nebyl dle názoru soudu ani povinen se k této otázce nijak výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřovat. I tuto námitku soud proto považuje za nedůvodnou.
36. Pokud jde o námitku porušení § 50 správního řádu, soud v první řadě uvádí, že žalobkyně nekonkretizovala, v kterém konkrétním odstavci tohoto ustanovení spatřuje postup žalovaného v rozporu, a tato námitka tak zůstala pouze v obecné rovině. Soud k tomu rovněž v obecné rovině dodává, že nemá pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným, který je dostatečně podpořen obsahem správního spisu.
37. V případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zákon nevyklučuje opětovný plný přezkum tvrzeného azylového příběhu cizince. Dojde k němu však pouze za zpřísněných podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodů, které soud již vyložil výše (viz zejména bod 22.). Tyto důvody však v případě žalobkyně splněny nebyly.
38. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedla žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobkyně jak v řízení o první, tak o druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.
39. Soud pro úplnost dodává, že žalobkyně společně se žalobou podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Protože však soud ve věci žalobkyně přednostně rozhodl meritorně, již nebylo potřeba o tomto návrhu samostatně procesně rozhodovat.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně